

Arrest

nr. 206 045 van 27 juni 2018
in de zaak RvV x / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DEPONTHIERE
Veemarkt 5
8900 IEPER**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 19 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 september 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, bijgestaan door advocaat H. DEPONTHIERE en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 november 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 25 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 151 455 van 31 augustus 2015 het beroep heeft verworpen.

Op 27 februari 2015 dient verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 21 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 20 oktober 2015. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest 206 044 van 27 juni 2018 het beroep heeft verworpen.

Op 21 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 20 oktober 2015. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: H., A.

geboortedatum: (...)1982

geboorteplaats: Baku

nationaliteit: Staatloos

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene kwam in België aan op 21.04.2005 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in. Het verblijf van betrokkene op het grondgebied werd toegelaten zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 08.09.2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene heeft op 15.06.2005 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Hij toont niet aan dat hij gevolg heeft gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied. Zijn verblijf op het grondgebied is al lange tijd niet meer gewettigd. Het feit dat betrokkene in de hoedanigheid van staatloze werd erkend, verleent hem geenszins automatisch het recht om op het grondgebied te verblijven.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar nul dagen vermindert omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 27.03.2014 en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied.”

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing slechts een herhaling is van een eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten. Immers kan een verzoekende partij argumenten aanvoeren waaruit blijkt dat zij zich niet bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Verder kan verzoeker een middel van openbare orde aanvoeren, dat eveneens in alle omstandigheden dient te worden beoordeeld. Ten slotte is het ook zo dat in de aanhef van artikel 7 van de vreemdelingenwet wordt verwezen naar meer voordelige bepalingen, vervat in een internationaal verdrag. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de vreemdelingenwet, *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)”*. Er mag alleszins geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder de artikelen 3 en 8 van het EVRM waarvan de schending *in casu* wordt aangehaald. Het betrokken middel dient dan ook onderzocht te worden samen met de middelen die hiermee samenhangen.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door verweerder in zijn nota omdat de bestreden beslissing getroffen werd op grond van een gebonden bevoegdheid, wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7, eerste lid, 2°, artikel 7, tweede lid, artikel 27, § 1, artikel 27§ 3, artikel 62, artikel 74/13, artikel 74/14, § 3, artikel 74/15, artikel 110terdecies van de vreemdelingenwet, van het principe van kracht en gezag van gewijsde van administratieve beslissingen, van de artikelen 52, § 4, vijfde lid en 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna het vreemdelingenbesluit), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de hoorplicht en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de burgers van de Europese Unie. Ten slotte betoogt verzoeker dat er machtsmisbruik is.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“III. DE MIDDELEN

ENIG MIDDEL: Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Schending van art. 7, eerste lid 2°, art. 7 tweede lid, art. 27§1, art. 27§3, art. 62, art. 74/13, art. 74/14§3, art.74/15, art. 110terdecies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Schending van het principe van kracht en gezag van gewijsde van administratieve beslissingen.

Schending van artikel 52, §4, vijfde lid, artikel 71/3, §3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van artikel 3 en 8 EVRM. Machtsmisbruik.

Schending van de hoor plicht van artikel 41 Handvest Rechten burgers EU.

Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en argumenteert dat verzoeker op 21.4.2005 een asielaanvraag indiende in België, die geweigerd werd op 8.9.2005, en dat hij een bevel ontving op 15.6.2005, en geen gevolg gaf aan dit bevel, en sedertdien illegaal op het grondgebied verblijft.

De bestreden beslissing miskent dat verzoeker het statuut van staatloze bekomen heeft in 2009.

Dit houdt in dat verzoeker naar geen enkel land waarvan hij de nationaliteit heeft kan terugkeren.

De beslissing houdt hiermee geen enkele rekening, hoewel verwerende partij op de hoogte was van het statuut van staatloze.

Er dient bij het verlenen van het bevel hiermee rekening te worden gehouden. De Belgische staat dient in aanmerking te nemen dat verzoeker naar geen enkel land kan terugkeren of verwijderd worden.

De bestreden beslissing houdt evenmin rekening met het gegeven dat verzoeker een lopende aanvraag tot regularisatie van zijn verblijf op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet had lopen.

Tweede onderdeel,

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet stelt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de medische of gezinstoestand van verzoeker.

Er was een aanvraag lopende op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet.

Er werd gewezen op medische problemen. Deze gegevens zijn gekend door verwerende partij.

Zij negeert dit volledig.

Verzoeker heeft verder een familieleven.

Dit is ook gekend door verwerende partij. Verzoeker is al bijna tien jaar in België, sedert 2005. In die periode heeft hij hier een familieleven uitgebouwd.

Ook hiermee wordt geen rekening gehouden.

Hij is gehuwd met S. J., met wie hij een kind heeft H. H. dat op (...)2012 geboren is te Mortsels.

Minstens dient vastgesteld dat de proportionaliteitsafweging die in het kader van artikel 8 EVRM dient te geschieden, niet heeft plaatsgevonden.

"Artikel 8 van het EVRM bevestigt het recht op eerbieding van het privé-, familie- en gezinsleven.

Par.2 van art 8 stelt:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het E.V.R.M. maakt deel uit van de interne rechtsorde en in de hiërarchie van de normen staat het E.V.R.M. hoger dan de nationale wet.

Op geen enkel moment wordt afdoende concreet ingegaan op de noodzakelijke afweging die de Dienst Vreemdelingenzaken dient te maken.

Deze rechtspraak staat niet alleen maar verscheidene malen herhaald en bevestigd:

Zo is er het arrest van de Raad van State van 13 juli 1993 dat het volgende stelt:

Art. 8 E.V.R.M. bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek om een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art. 9, lid 3, Vreemdelingenwet, het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel.

Overwegende dat verzoekster enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische Staat niet bewijst dat één van de bij art. 8 E.V.R.M. bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang wordt gebracht, vernietigt de Raad van State de beslissing tot afwijzing van de verblijfsvergunning die was aangevraagd op grond van art. 9, lid 3, Vreemdelingenwet. (R.v.St. nr. 43.821, 13 juli 1993, Rev. dr. étr., 1994, 27).

Alsook het arrest van de Raad van State van 1 april 1996:

Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 van hetzelfde Verdrag. De Vreemdelingenwet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's daaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. De onmiddellijke uitvoering van de beslissing zou kunnen leiden tot de volledige en herstelbare verbreking van het contact tussen de verzoeker en zijn kinderen en kleinkinderen. (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, T. Vreemd., 1997, 29)

Bovenstaande rechtspraak toont aan dat er wel degelijk een afweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de (tijdelijke) verwijdering van het grondgebied.

Meer concreet wordt deze afweging verder gespecificeerd in het arrest van de Raad van State van 25 september 1996:

De aangevochten akte (het bevel om het grondgebied te verlaten) vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekster. Deze inmenging is bij wet voorzien en beoogt een wettig doel, namelijk 'de economische welvaart van het land'. Om in overeenstemming te zijn met de vereisten van art. 8 E.V.R.M., moet ze evenwel 'nodig zijn in een democratische samenleving', dat wil zeggen gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte, en moet ze, meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel (Hof Mensenrechten 13 juli 1995 (Nasri)).

Verzoekster leeft sinds negen jaar in België en ze heeft daar noodzakelijkerwijze intense sociale en affectieve banden gesmeed. Ze heeft geen enkele binding meer met haar vaderland. Bovendien wordt nergens aangetoond dat de tweejarige zoon van verzoekster, zonder ernstige gevolgen, een totale breuk met de omgeving waarin hij altijd heeft geleefd, zou kunnen doorstaan. In deze bijzondere omstandigheden, kan de inbreuk in het privé- en gezinsleven van verzoekster, die haar verwijdering van het grondgebied zou inhouden, niet worden beschouwd als zijnde redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel. (R.v.St. nr. 61.972, 25 september 1996, T. Vreemd., 1997, 31)

De bestreden beslissing dient dus in principe gerechtvaardigd te zijn door een dwingende maatschappelijke behoefte, en ze moet, meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel. Met name is er geen onderzoek naar de gerechtvaardigheid van de bestreden beslissing omwille van een dwingende maatschappelijke behoefte en in het bijzonder is er geen onderzoek naar de

evenredigheid van de bestreden beslissing met het nagestreefde doel namelijk de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker stelt dat er geen sprake is van een evenredigheid noch van enig onderzoek naar deze evenredigheid.

Besloten moet worden dat er een schending is van artikel 8 EVRM.

Minstens dient besloten te worden dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is gezien er geen duidelijk geen afweging werd gemaakt omtrent art. 8 EVRM en niet geantwoord wordt op de terzake door verzoeker concrete en juridische ontwikkelde argumentatie.

De motivering is niet afdoende. Verzoeker verwijst in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt:

"Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende."

(OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189)."

Verzoeker stelt dat er geen sprake is van een evenredigheid noch van enig onderzoek naar deze evenredigheid.

Verzoeker verwijst naar de courant bij de Raad geciteerde rechtspraak van het EVRM (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38) waarbij verwezen wordt naar de 'fair balance toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37)."

De rechtspraak van het EHRM bevestigt dat gewicht moet gegeven worden aan de belangen van de gezinsleden die door de uitzetting, bij uitbreiding die niet toelating tot verblijf, van een gezinslid geraakt worden. Dit was al zo in de arresten *Djerroud v. Frankrijk* (1991), *Moustaquim v. België* (1991), *Beldjoudi v. Frankrijk* (1992), *Lamguindaz v. Verenigd Koninkrijk* (1993), *Nasri v. Frankrijk* (1995) en *G. v. Zwitserland* (1992). Dit is ook zo in de recentere arresten *Boultif t. Zwitserland* (2001) en *Sen v. Nederland* (2001). (Zie J. Vande Lanotte e.a., *Handboek EVRM*, Deel 2, p. 754-756).

Besloten moet dan ook worden dat het bestreden arrest door geen afweging te maken tussen enerzijds het belang van de Belgische Staat met betrekking tot de handhaving van de openbare orde en anderzijds het gezinsbelang van verzoeker artikel 8 EVRM schendt.

Met name schendt het arrest artikel 8 EVRM door geen onderzoek te doen naar de gerechtvaardigheid van de bestreden beslissing door een dwingende maatschappelijke behoefte en in het bijzonder de evenredigheid van de bestreden beslissing met het nagestreefde doel namelijk de uitsluiting omwille van openbare orde.

Het hoorrecht werd niet gerespecteerd. Verzoeker werd niet gehoord omtrent de omstandigheden waarin hij verkeerde. Wanneer verzoeker wel gehoord zou geweest zijn zou kunnen vastgesteld geweest zijn dat zijn medisch-psychische en familiale toestand niet toelaten een bevel af te leveren.

Er werd evenmin rekening gehouden met de toestand van staatloze. Naar welk land zou hij als staatloze kunnen gaan om het bevel uit te voeren? Het is een evidente vorm van machtsmisbruik om aan een erkende staatloze een bevel om te leggen in de wetenschap dat dit gewoonweg niet kan uitgevoerd worden.

Derde onderdeel,

De bestreden beslissing stelt dat de termijn om het grondgebied te verlaten 'nul(0) dagen' is.

Nul dagen is geen termijn.

Zelfs zo op basis van artikel 74/14 §3,4° 'geen termijn' zou kunnen gegeven worden, dient dit nog specifiek geargumenteed te worden, daar het een discretionaire bevoegdheid is en geen verplichting of automatisme.

De beslissing past vermeld artikel als een louter automatisme toe, zoals het kan toegepast worden op alle gevallen wanneer geen gevolg is gegeven aan een bevel.

Ook in geval geen gevolg is gegeven aan een bevel dient nog specifiek verantwoord te worden waarom de termijn herleid wordt tot nul dagen, daar anders dit artikel gewoonweg automatisch tot geen termijn aanleiding zou geven, wat in strijd is met de bepaling van het artikel dat 'geen termijn' 'kan' gegeven worden. Er dient dus geval per geval zo een bevel niet is opgevolgd, aangeduid te worden met specifieke redenen waarom in casu gebruik wordt gemaakt van 'geen termijn'; de wet voorziet immers de mogelijkheid om een 'termijn van minder zeven dagen of geen termijn' te geven; er dient gemotiveerd waarom van die mogelijkheid geen termijn gebruik is gemaakt rekening houdend met de concrete gegevens van het dossier; de loutere vermelding dat het bevel betekend op 27.3.2014 niet is opgevolgd volstaat bijgevolg niet."

3.2 In een eerste onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat verweerder zijn statuut van staatloze miskent en hiermee geen enkele rekening houdt. Bovendien is er geen rekening gehouden met zijn lopende aanvraag tot regularisatie van zijn verblijf.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt. Verzoeker verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Verzoeker betwist dit niet, laat staan dat hij het motief weerlegt. Verder wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat *“het feit dat betrokkene in de hoedanigheid van staatloze werd erkend, verleent hem geenszins automatisch het recht om op het grondgebied te verblijven”*. In tegenstelling tot verzoekers betoog heeft verweerder wel degelijk rekening gehouden met het statuut van staatloze. De Raad dient er evenwel op te wijzen dat de verzoeker een vreemdeling is in de zin van artikel 1 van de vreemdelingenwet en dat artikel 7 van de vreemdelingenwet onverkort op hem van toepassing is. De erkenning als staatloze heeft immers niet tot gevolg dat de illegaal in het land verblijvende vreemdeling als een rechtmatig verblijvende vreemdeling moet worden beschouwd (Cass. 19 mei 2008, AR S.07.0078.N; RvS nr. 219.247 van 8 mei 2012; RvS 2 februari 2005, nr. 140.054; RvS 2 februari 2005, nr. 140.046). Verzoeker toont *in casu* niet aan dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in een andere staat waarmee hij banden zou hebben.

Waar verzoeker betoogt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dat hij hiertegen een beroep heeft ingediend, merkt de Raad op dat het bij de Raad tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 21 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen onontvankelijk wordt verklaard ingestelde beroep geen schorsende werking heeft. Aan de verzoeker kon zodoende een bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven.

Het eerste middelenonderdeel kan niet worden aangenomen.

In het tweede onderdeel van het enige middel betoogt verzoeker dat in strijd met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen rekening is gehouden met zijn medische en gezinstoestand, zoals aangehaald in zijn aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Bovendien heeft verweerder geen proportionaliteitsafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM gemaakt.

De Raad merkt vooreerst op dat nopens de aanvraag om machtiging tot verblijf op 21 september 2015 een onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen die hem, samen met de bestreden beslissing, werd ter kennis gebracht op 20 oktober 2015. Het annulatieberoep ingediend tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard is door de Raad verworpen bij arrest nr. 206 044. In deze aanvraag heeft hij alle nuttige elementen kunnen bijbrengen, zodat het doel van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op dat vlak werd bereikt. Verweerder heeft in voormelde beslissing de medische elementen en de gezinstoestand van verzoeker niet weerhouden als buitengewone omstandigheden. Niet alleen impliceert dit dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand en met de gezinstoestand van verzoeker alvorens over te gaan tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, zoals artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat voorschrijft alsmede in het licht van artikel 8 van het EVRM, maar ook dat verzoeker op de hoogte is van de motieven die de gemachtigde ertoe hebben gebracht het aangehaalde medisch probleem en gezinsleven niet te weerhouden, derwijze dat hij in staat is gebleken er een beroep tegen in te dienen waarin hij zich heeft verzet tegen de juistheid ervan. In die zin toont hij op geen enkele wijze aan welk belang hij erbij zou hebben dat in het bestreden bevel om het grondgebied deze motieven zouden worden herhaald. Het annulatieberoep tegen de beslissing aangaande zijn aanvraag om machtiging tot verblijf werd, zoals reeds gesteld, verworpen. Verzoeker brengt verder geen nieuwe medische gegevens aan of wijzigingen in de gezinstoestand. In die optiek maakt hij niet aannemelijk dat het besluitvormingsproces een andere afloop had kunnen hebben, indien hij nogmaals zou zijn gehoord over zijn gezondheidstoestand en gezinsleven.

In de mate waarin de verzoeker van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan, merkt de Raad op dat voormelde beschouwing juridische grondslag mist. Artikel 8 van het EVRM legt immers geen bijzondere motiveringsplicht op (RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

In de mate verzoeker betoogt dat hij een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM ten aanzien van S.J., zijn echtgenote en met wie hij tevens een gemeenschappelijk kind H.H. zou hebben,

merkt de Raad op dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat het *in casu* niet gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Volgens het EHRM moet er in dit geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63). Teneinde de omvang van voornoemde verplichting te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven of gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven/gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu beperkt de verzoeker zich tot een theoretische uiteenzetting omtrent de proportionaliteitsafweging die de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris diende te maken waarbij hij verwijst naar diverse rechtspraak en rechtsleer en daarnaast stelt hij dat hij een effectief gezinsleven heeft opgebouwd in België met voornoemde personen. Met dit betoog blijft hij echter in gebreke om concrete hinderpalen aan te voeren die het uitbouwen of verderzetten van zijn gezinsleven dermate bemoeilijken om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Wat de theoretische kritiek betreft die de verzoeker ontwikkelt ten aanzien van de nagelaten proportionaliteitsafweging in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM, werd er reeds op gewezen dat het *in casu* niet gaat om een voortgezet verblijf zodat lid twee van voornoemd artikel 8 niet van toepassing is. Met betrekking tot zijn privéleven voert de verzoeker geen elementen aan. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker voert verder de schending aan van het hoorrecht zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar eveneens aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303. Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86.).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu stelt de verzoeker dat wanneer hij gehoord werd, vastgesteld zou kunnen geweest zijn dat zijn psychische toestand en familiale toestand niet toelaten een bevel af te leveren, maar laat hij na aan te geven op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. Hij zet deze omstandigheden niet verder uiteen, noch brengt hij enig begin van bewijs aan van zijn psychische toestand of met welke familiale elementen geen rekening werd gehouden. De schending van artikel 41 van het handvest wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker *in fine* van het tweede onderdeel van het middel betoogt dat hij als staatloze werd erkend en hij zich afvraagt naar welk land hij zal worden gepatriëerd, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en er *in casu* geen sprake is van een gedwongen tenuitvoerlegging. Het vertoog van de verzoeker mist aldus feitelijke grondslag.

Het tweede middelenonderdeel kan niet worden aangenomen.

In het derde onderdeel van het enige middel betoogt verzoeker dat hem nul dagen worden toegekend om het grondgebied te verlaten terwijl nul geen termijn is en bovendien als louter automatisch is toegepast door verweerder.

Waar verzoeker kritiek uit op het feit dat hem 0 dagen termijn werden gegeven om het grondgebied te verlaten merkt de Raad op dat sinds de kennisgeving van het bevel op 20 oktober 2015 en tot op heden verzoeker geen uitvoering heeft gegeven aan het bevel. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verweerder tot op heden overging tot een maatregel om de verwijdering gedwongen ten uitvoer te leggen. Aldus is de termijn van 30 dagen, zijnde de maximumtermijn die de wetgever voorziet, ruimschoots overschreden en toont verzoeker geen belang aan bij zijn betoog dat hem geen termijn werd verleend en/of dat het toekennen van 0 dagen termijn niet afdoende werd gemotiveerd.

Het derde middelenonderdeel kan niet worden aangenomen.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN